

Lorraine Heath
A titokzatos Lord K.

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2023 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Notorious Lord Knightly*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-866-5

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES
SIKERSZERZŐJE

LORRAINE
HEATH

A TITOKZATOS
LORD

SAKKFIGURÁK A CSÁBÍTÁS MESTEREI

1. fejezet

A bálteremben kellett volna táncolnom, ehelyett a kertben álltam, távol a fényektől, és hallgattam a közeledő léptek halk neszt. Először az ismerősen csábító illatát – szantálfa és az ő saját illatának keveréke – éreztem meg, amely elárulta, hogy ő közeledik. Így aztán mozdulatlanul dermedtem, és várakozásteljes izgalommal szívtam be a levegőt. Aztán hátulról átkarolt, nagy, erős kezével megmarkolta a mellemet, és gyengéden magához húzott, míg a hátam széles mellkasához nem simult. Aztán az ajka, amelyet mintha Hádész tüze forrósított volna fel, a tarkómra tapadt, mire az egész testemen végigfutott a kellemes borzongás. Abban a pillanatban tudtam, hogy bármit megtennék, amit csak Lord K. kér tőlem.

*Titkos vágyaim – Memoár
(Ismeretlen szerző)*

*London
1875. június 5.*

Arthur Pennington, Knightley grófja azt kívánta, bárcsak otthon maradt volna ezen az estén, ahelyett hogy eljött a kedvenc klubjába. Tulajdonképpen hozzá volt szokva a fiatal ficsúrok kihívó pillantásaihoz, akik vetélkedni szerettek volna vele, a nők – fiatalok és idősek, házasok és hajadonok – mosolyaihoz, akik szívesen becsábították volna egy eldugott sarokba, és azoknak a férfiaknak a gyilkos pillantásaihoz, akiknél jobbnak bizonyult az üzleti életben vagy valami másban. Szeretett, vagyis inkább imádott győzni.

Ifjonckorában a játék lehetett egyszerű, mint például hogy ő legyen az első, aki bevezet egy elsőbálozót a csókolózás nyújtotta élvezetekbe. Akkoriban persze még nem volt túl kifinomult. A csók csak egy csók volt. Az évek múltával azonban a játszmák egyre bonyolultabbak lettek, a győzelmei pedig egyre kevésbé publikusak. Rájött, hogy valójában fenséges dolog, ha csak ő tud a győzelmeiről. A névtelenségnek is megvannak az előnyei.

Az utóbbi időben azonban a furcsa pillantások sokkal gyakoribbak voltak, tovább tartottak, és sokkal elgondolkodóbbnak tűntek. Ezenkívül suttogás, biccentések, halk mormogás, valamint alkalmankénti vihorászás kísérte őket, ez utóbbi általában elsőbálozó csitrik ajkát hagyta el, akiket még nem csókoltak meg, és akik hamar zavarba jöttek, amikor arról volt szó, hogy mi történik két felnőtt között. A férfi abban reménykedett, hogy majdnem hat hét elteltével a gyanú el fog oszlani, de az arisztokrácia mindennél jobban rajongott a szaftos pletykákért. Az utóbbi időben pedig sajnos ő volt a pletykafészek kedvenc témája.

– Úgy tűnik, Ló, sikerült átvenned a helyemet, és ebben a szezonban már te vagy az, akit mindenáron el kell kerülni.

Ló lassan a mellette ülő David Blackwood, azaz Futó felé fordult, akinek jóképű arcán csúfondáros mosoly terült szét. Két hónappal korábban a férfit még „Blackwood, a csirkefogó”-nak nevezték, mert olyan botrányosan és nyilvánosan csábított el férjezett nőt, hogy azok hamarosan el is váltak. Mostanában azonban inkább már „Blackwood, a hősszerelmes” névvel illették újdonsült feleségének, Marguerite-nek köszönhetően. A fiatalasszony most is ott ült Futó másik oldalán, és botrányos módon fogták egymás kezét, mert a rájuk jellemző módon nem tudták megállni, hogy ne érjenek egymáshoz. Habár az *Ikersárlányokban* nem volt szokatlan a vonzalom ilyenfajta kimutatása. A játékbarlang az utóbbi időben már nőt is fogadott, így a termeit sokan használták udvarlásra.

Nem mintha Ló valaha is ilyesmire vetemedett volna ezen a helyen. Manapság már jobban szerette, ha a magánügyei tényleg magánügyek maradnak. Ahogy az üzleti ügyei is. Az összes.

Csukott könyvvé változott, még azok számára is, akik azt hitték, hogy mindenki másnál jobban ismerik: a többi Sakkfigura számára.

Jelenleg egy pohár kiváló scotchcsal a kezükben üldögéltek a kedvenc sarkukban a klub könyvtárszobájában, ahol különböző befektetési lehetőségekről szoktak beszélgetni – innen a becenév, amellyel illetni szokták őket.

– Fogalmam sincs, hogy jutottál erre a következtetésre – mondta végül lakonikusan.

Hazugság. Pontosan tudta. Egy nemrégiben megjelent könyv volt az oka, amely közel sem volt olyan visszafogott, mint ő, és annyira kelendőnek bizonyult, hogy újabban nehezen lehetett hozzájutni.

– Mint azt nyilván te is tudod – jegyezte meg Bástyá csípősen –, az a pletyka járja, hogy te vagy Lord K.

– Rengeteg Lord K. futkos Angliában. Itt van például Király – mondta Ló, miközben Kingsland hercege felé intett a fejével, aki szintén elhozta a feleségét, Penelopét. Ha befektetésekről volt szó, az asszony ugyanolyan kíméletlen volt, mint ők, és gyakran részt vett a megbeszéléseiken már azelőtt is, hogy Király rádöbbsen: örülden szerelmes belé, és végül a hercegnéjévé tette.

– Én herceg vagyok – mondta Király. – Engem nem lord Akárminek neveznek.

– Az a könyv fikció. Az író talán csak azért használja ezt a nevet, hogy tényleg vezesse a találgatókat.

– Vagy az író – vetette közbe Marguerite velősen. – Csak azért, mert egy nő szemszögéből íródott, még nem biztos, hogy nő írta. – Az asszony magánetektívként dolgozott, ezért hajlamos volt gyanakvóan viszonyulni az emberekhez, és nem mindig hitte el, hogy azok, akiknek látszanak. A férje színjátékai épp elég alapot szolgáltatottak ehhez a hozzáálláshoz.

– Te olvastad?

– Nem, de egy úr nemrég fel akart bérelni, hogy derítsek fényt a szerző kilétére, mert attól félt, hogy esetleg a felesége írta egy olyan viszonyról, amelyet épp titokban folytat.

Zavarba ejtő volt, hogy mások is szeretnének fényt deríteni a szerző kilétére, különösen, ha az ellenségei akarnak olyan információhoz jutni, amelyet felhasználhatnak ellene. Ló maga is fontolgatta, hogy felbérelje Marguerite-et, de végül nem akart további tápot adni a pletykáknak, amelyek szerint a műnek valóságalapja van, ő pedig kulcsszerepet játszik benne.

– És megtudtad, ki írta?

– Nem vállaltam az ügyet. Nem találtam elég sürgősnek, az üzlet pedig igencsak felélénkült mostanság.

– Az én feleségem a legjobb detektív Londonban – mondta Futó büszkén, annak ellenére, hogy az hozta össze őket annak idején, hogy a lány utána nyomozott. Ló azon sem csodálkozott volna, ha a barátjának lepattognak a mellénygombjai, úgy dagadt a melle. – Megválogathatja, mire szán időt. Sokkal fontosabb ügyekkel is megkeresték annál, mint hogy derítse fel egy író kilétét.

– Érdekes lenne megtudni, hogy az író a múltadból származik-e, Ló – mondta Bástyá. – Ha nem, vagy ha nem is ismered, akkor megalapozottan tagadhatnád a dolgot.

A férfi felsóhajtott, mert rendkívül abszurdnak találta a gondolatot, hogy kicsit is érdeklő az emberek véleménye.

– Azt hittem, elég a szavam, hogy nem én vagyok az.

– De anélkül, hogy tudnád, ki írta, hogy lehetsz biztos benne, hogy nem rólad szól?

– Úgy, hogy én nem közeledem nőkhöz mindenféle kertekben, az ég szerelmére!

Kivéve egyszer, évekkal ezelőtt, amikor még egészen más ember volt, mint most. De az a nő botrányból született, és sosem vetne papírra efféle ostobaságot. Ő pontosan tudja, milyen fontos a makulátlan hírnév, és mindennél előbbre való számára, hogy megőrizze, amit az apja biztosított neki. Olyan tisztaság sugárzott belőle, ami előnyös házassághoz juttathatja, de az első szezonja idején rosszul választott. Őt választotta. Ló úgy sejtette, hogy ezt élete végéig bánni fogja, hiszen az ő éjszakáit is kísértette a megbánás.

– Ezek szerint olvastad? – érdeklődött Bástyá.

– Nem, de épp elég fruskát hallottam vihorászni a miatt az átkozott kerti jelenet miatt. – Nem

is beszélve az apákról, akik az utóbbi időben figyelmeztették, hogy ha kiviszi a lányait sétálni, akkor hamar az oltár előtt találhatja magát. Legszívesebben már csak azért is kivitte volna a hölgyeket, hogy megmutassa, nem tűri jól a fenyegetéseket, és hogy őt nem lehet sem házasságra, sem semmi másra kényszeríteni, amit nem akar, ugyanakkor aligha hibáztathatta az apákat az aggodalmukért. Egyszer már megbocsájtották neki, hogy lelkiismeretlenül viselkedett egy nővel szemben. Legnagyobb bosszúságára akkor hősnek kiáltották ki, de hát nem az ő lányait árulta el.

Ló mozgást vett észre a szeme sarkából, és épp akkor nézett föl, amikor Király üdvözölte az öccsét, aki épp akkor állt meg mellettük.

– Lawrence, csatlakozol hozzánk?

– Meghívás a Sakkfigurák közé? Micsoda megtiszteltetés! – Lawrence gyorsan odahúzott magának egy bőr füles fotelt, betette Király és Ló közé, aztán szélesen mosolyogva helyet foglalt.

– Mivel majdnem minden figura képviselteti magát – király, ló, futó, bástya és két királynő –, azt hiszem, nekem már csak a paraszt maradt.

– Soha ne becsüld alá a paraszt fontosságát! – mondta Király.

Lawrence összeráncolta a szemöldökét.

– Különösen, ha ritka kincsekre tudja rátenni a kezét – mondta, majd benyúlt a felöltője zsebébe, elővett egy bőrkötéses könyvet, amelyet aztán olyan óvatosan tett le az asztalra, mintha törékeny lenne. A bőrkötésen aranyozott betűkkel állt a mű címe: *Titkos vágyaim – Memoár*.

Senki sem mozdult. Senki sem nyúlt a könyv felé.

– Hogy jutottál hozzá? – kérdezte Király szinte suttogva, mintha legalábbis valami elveszett, ősi kincs került volna hirtelen elő, amelynek hódolattal illik adózni.

– Lord Chesney ajánlotta föl a kártyaadóssága fejében. Balszerencséjére nekem jobb lapjaim voltak. Alig várom, hogy elolvashassam, állítólag igencsak szaftos. Chesney majdnem elsírta magát, amikor elveszítette. Olyan pletykákat hallott, hogy be fogják tiltani, annyira illetlen.

– Akkor mindannyiunknak el kell olvasnia – mondta Penelope. – Az emberektől nem szabadna megtagadni, hogy olyasmit olvassanak, ami tetszik nekik. És különben is, hogyan állapítják meg, hogy valami illetlen-e, vagy sem? Még nem jártam olyan múzeumban vagy művészeti galériában, amelyben ne állítottak volna ki meztelen szobrokat és festményeket. Abban a környezetben elfogadhatóak, de máshol miért nem?

– Milyen szenvedélyesen érdeklődsz a téma iránt! – jegyezte meg Ló.

– Egyszerűen csak nem értem, hogy egy ember testének vagy a szerelmi aktusnak a leírása miben különbözik attól, ha valaki lefesti ugyanezt, és azt hallottam, hogy ez a könyv meglehetősen részletgazdag. Noha nem ismerem a tartalmát, van róla elképzelésem, mit tartanak illetlennek benne.

– Talán azok, bárkik legyenek is, akik meghatározzák, mi az elfogadható, attól félnek, hogy kevesebb hatalmuk van afölött, amit az emberek olvasás közben képzelnek, mint afölött, ami a vásznon látszik. A szavak olyan magvakat képesek elvetni az ember képzeletében, amelyek kivirágoznak, és ismeretlen birodalmakba repítik az illetőt. Vagy nem. Attól függ, kinek milyen a fantáziája.

– Lónak kell elsőként elolvasnia – jelentette ki velősen Futó, akinek a jelek szerint eszébe sem volt filozófiai eszmecserébe bocsátkozni. – Aztán majd megmondja nekünk, hogy illetlen-e, vagy sem.

– Félreértetted, amit mondtam – válaszolta Penelope. – Vannak, akik illetlennek találják, mások meg nem. Ki dönti el, hogy kinek van igaza?

– Engem nem érdekel – hazudta Ló, valójában ugyanis majd meghalt, hogy elolvashassa a művet. Kíváncsi volt, vajon csak valami unatkozó úrihölgy képzelete szabadult-e el, és hogy azért tették-e meg őt főszereplőnek, mert az utóbbi évek során távolságtartóan viselkedett, és csak annyi figyelmet fordított a hölgyekre – különösen azokra, akiket az anyjuk elébe lökött –, amennyit az udvariasság megkövetelt. A bálokban ritkán táncolt, és soha senkit nem vitt el a színházba, pedig volt páholya. Amennyire a lehetőségei engedték, visszavonultan élt.

– Dehogynem érdekel – mondta Futó. – Megpróbálsz úgy tenni, mintha nem izgatna a pletyka, mely szerint a nő szeretője igencsak emlékeztet rád, de egészen biztos, hogy kíváncsi vagy. Ha elolvasod, lesz alapod megcáfolni a szóbeszédet.

– Magától is elül a szóbeszéd, ha nem veszek róla tudomást.

– Még soha semmi nem tűnt el attól, hogy nem vettem róla tudomást – mondta Penelope. – Előbb-utóbb mindenkit utolér a végzet.

Lónak olyan érzése támadt, hogy az asszony tapasztalatból beszél. A nős barátai oroszlánként védelmezték a feleségüket, Ló pedig gyanította, hogy van titkolnivalójuk. Ahogy neki is.

A férfi a könyvre pillantott, amely olyan ártatlanul hevert az asztalon, mintha képtelen lenne bárkinek is ártani, pedig igenis pusztító lehet. Már azzal is kellemetlenséget okozott Lónak, hogy mindenki erről és őróla beszél, az emberek pedig egyre merészebbek lettek, és néha már kerek perccel megkérdezték tőle, ő-e Lord K. Valójában alig várta, hogy a kezébe kaparintsa a könyvet, kinyissa, és felfedezze a benne rejlő titkokat.

– A pokolba is! – morogta végül, majd felkapta a kötetet. – Elviszem, ha másért nem, hát azért, hogy ne jusson a ti kezetekbe. Most pedig beszélhetnék végre valami kellemesebb témáról? A pestisről esetleg?

A nyavalyásoknak, akiket a barátainak nevezett, volt képük vigyorogni és kuncogni. Ló azt kívánta, bárcsak ne nyúlt volna a könyvhöz, mert már most úgy érezte, mintha égetné az ujjait, és beszivárogná a lelkébe, hogy ne hagyja nyugodni, amíg meg nem tudja az igazságot.

Miss Regina Leyland szerette a sötét sarkokat, különösen az *Ikersárkányokban*. A kedvenc asztala, amelynél most is ült, szintén egy ilyen sötét sarokban volt. A lány maga sem tudta, hogy a póker, amely Amerikában nagy népszerűségnek örvend, hogy került bele ennek az intézménynek a kínálatába, de neki nagyon hamar ez lett a kedvence. Gyorsan megtanulta kiszámolni, mekkora az esélye, hogy nyerő lapjai legyenek, és az ellenfelei arcáról is ügyesen le tudta olvasni az érzelmeket, így meg tudta állapítani, hogy blöffölnek-e, vagy sem.

Mivel a Társaság peremén nőtt fel, bőven volt alkalmá feltűnés nélkül megfigyelni a körülötte lévőket, aztán megpróbálta kitalálni, hogyan fognak viselkedni. Olyan volt, mint egy gyerek, aki a játékbolt kirakatához nyomja az orrát, mert alig várja, hogy belépjen, és találjon odabent valamit, amit kifejezetten az ő számára készítettek. Hogy kiválaszthassa a megfelelő babát, amely majd egyenrangúvá teszi őt a többi kislánnyal, akik végre elfogadják őt.

Csakhogy ez sosem történt meg, úgyhogy nem maradt más választása, mint hogy egyszerűen csak nyitva tartsa a szemét. Ezzel a módszerrel azonban megtanulta felmérni az emberek vérmérsékletét és hangulatát, tudta, mikor dühösek, mikor szomorúak, vagy mikor szerelmesek. Meg tudta ítélni, hogy ki kedves, és ki kiállhatatlan. Hogy kivel érdemes barátkozni, és kit jobb elkerülni. Életében egyetlenegyszer tévedett, még hozzá hatalmasat, de megtanulta a leckét, és elhatározta, hogy ezt a hibát nem követi el még egyszer.

Az asztaltól, amelynél a falnak háttal ült, jól látta azokat, akik beléptek a játéksarokba, és gyakran figyelte is őket, amíg el nem tűntek a folyosók egyikén, amelyek a többi terembe vezettek. Termékeny képzelete különböző elméleteket alkotott arról, hogy hová mennek, kivel találkoznak, és milyen tevékenységeket űznek.

Így történt, hogy Lord Knightlyt is látta megérkezni – a férfit, akit egykor teljes szívéből szeretett, és akit most a lelke legmélyéből gyűlölt. Igen, egy nő érzéseit meg szokta változtatni, ha faképnél hagyják az oltárnál. Nem mintha öt évvel ezelőtt már felnőtt nő lett volna. Inkább csak egy ártatlan kislány volt a huszonkét éve ellenére. Egy kislány, aki hitt a reményben és az álmokban, valamint abban, hogy a szerelem minden akadályt képes legyőzni.

Burokban nőtt fel. Hercegnőként, ahogy az apja mindig nevezte. Az apja volt az ő fényes páncélú lovagja, aki megpróbált keresni valakit, aki majd a helyére léphet. Knightly grófja megfelelő jelöltnek tűnt – amíg csalódást nem okozott.

A lány annak idején elefántcsontszíni ruhában várta, hogy az oltár elé járuljon, amelyet maga Charles Worth, a híres párizsi tervező készített. Még soha életében nem érezte magát ennyire

boldognak, és hitte, hogy a boldogsága az évek múltával csak még nagyobb lesz.

Knightly késve érkezett, majd közölte, hogy meggondolta magát, és mégsem veheti őt feleségül. Semmi konkrétumot nem mondott, csak általánosságokat arról, hogy szerinte nem illenek össze.

Regina nem mutatta ki, mennyire fáj neki az elutasítás, inkább tett egy hároméves körutat Európában, és közben cikkeket írt a kalandjairól egy női magazin számára. Igaz, az újságban megjelent írások gyakran nem a valóságot tartalmazták, hanem azt, hogy ő hogyan képzelte el a kalandokat, de hát senki nem tudta bizonyítani a különbséget. És ami még fontosabb, rájött, hogy az írás betölti azt a fájdalmas űrt, azt a feneketlen mélységet a lelkében, amely azon a sorsdöntő reggelen keletkezett, amikor a Szent György-templomban várakozott arra, hogy férjhez menjen – hogy aztán az utolsó pillanatban elhajítsák.

Most, huszonhét évesen már senkinek a véleménye nem érdekelte a sajátján kívül. Idejött, ahol a klubtagok többsége az arisztokráciához tartozott, és a hírhedségével kérkedve kifosztotta őket. Mindeközben magabiztosan és merészen viselkedett. Őt aztán nem fogják lenézni! A születése körülményei ellenére mégiscsak egy gróf és egy sikeres színésznő lánya volt, és büszke volt az örökségére. Ezt senki nem veheti el tőle.

A kezében tartott két dámát nézegette. A többi lapja értéktelen volt, de a dámáknak hatalmuk van, ahogy neki is. Hatalmában áll pusztítani, és tönkretenni azt, aki elárulta őt. Tönkre is fogja tenni, csak idő kérdése.

Amikor fölpillantott, meglátta Knightlyt, aki a jelek szerint továbbállt onnan, ahová az érkezése után ment, és most határozott léptekkel vágott át a játéktermen. Hihetetlenül magabiztos volt, már-már arrogáns. Visszataszítóan arrogáns. Regina eltűnődött, vajon melyik asztalhoz fog leülni. Az övéhez biztosan nem, mert itt minden hely foglalt volt. A lány most elátkozta magát, amiért bármivel is foglalkozik ezzel az emberrel kapcsolatban. Ennyi év után már nem szabadna a vele kapcsolatos emlékeire gondolnia, mégis mintha minden egyes együtt töltött pillanatuk emléke a szívébe vésődött volna. Egy udvarias üdvözlés, az ujjai véletlen érintkezése, egy forró pillantás, amely kicsit túl sokáig tartott, egy séta a parkban vagy a kertben, elsuttogott szavak, és megszegett ígéretetek...

Az óta a reggel óta, amikor a férfi összetörte a szívét, nem beszéltek egymással, és látni is csak futólag látták egymást – messziről. Regina szerette volna, ha ez így is marad. Nem fair, hogy a férfi cselekedete csak az ő jó hírét tette tönkre, és hogy az arisztokrácia egyenesen ünnepelt, amiért sikerült megszabadulnia tőle, őt pedig elítélték, amiért arról mert álmodozni, hogy egy magafajta lány megkaphat egy Knightly-féle férfit.

Talán az egész udvarlás csak arra szolgált, hogy elhitesse vele, a származásának nincs jelentősége, aztán pedig kinevesse, amiért bele merészelt szeretni. Hogy megalázza őt azért, mert elhitte, hogy a szülein kívül más is szeretheti. Hogy megszegyenítse, amiért azt merészelte hinni, hogy méltó lehet a grófnéi címre.

– Miss Leyland?

Regina az osztóra pillantott, aki halványan rámosolygott.

– Ideje felfednie a lapjait.

Ja, igen, ő volt az utolsó, aki megemelte a tétet, és a jelek szerint csak két játékosársa tartotta, a többi három kiszállt. A lány kecses mozdulattal megfordította a lapjait. Lady Warburton kemény pillantást vetett rá, miközben felfedte a két bubiját. A Reginával szemben ülő férfi felnyögött, majd az osztó elé lökte a lapjait.

– Akkor ennyi volt – mondta, majd hátratolta a székét.

– Micsoda? Ne! Várjon! – mondta Regina kicsit túlságosan is parancsoló hangon, mire a férfi meglehetősen furcsa szögben, kissé az asztal fölé hajolva, kitolt fenékkel mozdulatlanra dermedt. Knightly azonban továbbra is az asztalok között őgyelgett, a lány pedig látta, hogy úgy lesi ezt az asztalt, mint ragadozó a zsákmányát. Isten legyen irgalmas a zsákmányához, csúszott ki majdnem a lány száján. – Hát nem szeretne legalább valamennyit visszanyerni a veszteségéből?

Nem mintha sikerülhetne neki, hiszen borzasztóan ügyetlenül játszik. Minden jel szerint meg van győződve arról, hogy jól tud blöffölni, pedig a szeme kigúvadt, amikor jó lapjai voltak, és

összeszűkült, amikor nem. Mintha azt hitte volna, hogy ha erősen koncentrálna, megváltoztathatja a lapokat, amelyeket osztottak neki. De ha egyszer kiosztották a lapokat, azokból kell kihozni a legtöbbet – a játékban és az életben is. Regina ezzel tökéletesen tisztában volt.

– Maga mindent elnyert, amit erre az estére szántam, hitelből pedig sosem játszom.

– Nos... – A lány kis híján odalökte elé az asztalon heverő zsetonokat, de bolondnak nézték volna, ha így tesz. Kétségbeesettnek. Az emberek eltöprengenének, hogy miért tett így. *Csak maradj itt még néhány percig, csak addig, amíg...*

Túl késő. Az a jóképű ördög megérkezett, és a férfi vállára tette a kezét.

– Ha már mérsz, akkor elfoglalom a helyed, öregem.

Öregem, aki nem lehetett több negyvenévesnél, megfordult, majd elvigyorodott.

– Knightly, csak nyugodtan – mondta, aztán közelebb hajolt az újonnan érkezethez, mintha valami titkot akarna elárulni neki. – De vigyázz Miss Leylanddel. Az összes pénzemet elnyerte.

Knightly ragyogóan kék szemének pillantása meleg simogatásként érte a lányt. Nem, nem simogatásként, inkább úgy, mintha kardpengék ezrei hasítottak volna belé. Muszáj ennek a férfinak ilyen csodálatosan kinéznie a fekete felöltőjében, a kék mellényében és a szürke nyakkendőjében? Annak a lázadó hajtincsnek még mindig muszáj a homlokába hullania? Regina ujjai szinte bizseregtek a vágytól, hogy hátrasimítsák, ahogy korábban oly sokszor. De igyekezett nem gondolni arra, ahogy ez a hajtincs az ő homlokába hullott, amikor a férfi az ernyedt teste fölé hengeredett, lehajolt, és megcsókolta.

– Én mindig vigyázok Miss Leylanddel.

Knightly mély és zengő hangja még mindig vágyakozással töltötte el a lányt. Volt idő, amikor élvezte a férfi flörtölését, és minden egyes szó elvarázsolta, amelyet az kiejtett, most azonban csak azt kívánta, bárcsak elnémítaná valami bánat.

– Mert arra számítasz, hogy hátba szúrlak? – kérdezte, miközben gögösen felszegte az állát. – Nevetséges. Én szemtől szemben döfnék le, hogy tudd, ki vitte be a megsemmisítő ütést.

Ketten felszisszentek, néhányan pedig zavartan kuncogni kezdtek az asztal körül, „öregem” pedig úgy ugrott hátra, mintha a lány tényleg kést tartott volna a kezében.

– Nem is számítottam másra – mondta Knightly, miközben kissé meghajtotta a fejét, megadóan, elismerően, majdhogynem tiszteletteljesen, de közben egy pillanatra sem szakította meg a szemkontaktust. Ha igazi lovag lett volna egy lovagi tornán, ezzel a gesztussal nyújtotta volna neki oda a lándzsáját, hogy zálogot kérjen tőle. Nem mintha Regina hajlandó lett volna szalagot adni neki, mint amikor még szerelmes volt belé...

Aztán tovaszállt a pillanat, Knightly pedig helyet foglalt a párnázott széken – a klub gondoskodott a tagok kényelméről, nehogy idő előtt távozzanak, amikor még csörög némi pénz a zsebükben –, és letett maga mellé egy könyvet az asztalra.

– Szent egek, magának sikerült szereznie egy példányt a *Titkos vágyaimból*? – olvadozott Lady Letitia, és az iménti dráma már feledésbe is merült. Ahogy a kártyajáték is. – Megvan a klub könyvtárában?

A férfi végigsimított az egyik karcsú ujjával a könyv gerincén, Regina pedig igyekezett nem gondolni rá, milyen mennyei érzés volt, amikor az ő gerincével tette ugyanezt.

– Sajnos nincs. Kártyán nyerték.

– Meghalok, hogy végre rátehessem a kacsóimat! – Ezek a kacsók jelen pillanatban az asztalon heverő zsetonokkal játszadoztak. – Beszámoló egy nő botrányos kalandjairól, legalábbis az alapján, amit suttognak róla. Egyszóval izgalmas olvasmányoknak ígérkezik.

– Egyesek szerint nem is memoár – vetette közbe Langdon vikomtja –, hanem egyszerű kitaláció, az pedig, hogy a címben annak nevezik, része a fantáziavilágnak, amelyet létre akar hozni. Mint a *Fanny Hill*, a regény, amelyről azt állítják, hogy egy kielégített nő emlékiratai. Egy kiadvány sokkal nagyobb érdeklődésre tarthat számot, ha vallomásnak hiszik, nem pedig az élénk fantázia termékének. Ami azt illeti, fogadni lehet rá a White'sban, ahogy az itteni könyv esetében is, hogy igaz vagy kitaláció.

– Még ha kitaláció is, az ember nem írhat ilyen intim dolgokról, ha nem tapasztalta meg őket.